

Élő víz

Lectio: Jn 4,1-19

Textus: Jn 4,14

Érdekes dolgokat hallunk ebből az Igéből. Sőt, a Jézus korabeli zsidók számára egyenesen megbotránkoztató az, amit Jézus tesz. Sokszor megbotránkoztak Jézus beszédén és tettein. Most is ilyen megbotránkoztató dolgot tesz Jézus:

1. Szóba áll egy asszonnyal, aki samáriai, (abban az időben a rabbi ezt nem tehetett).
2. Samáriai, tehát megvetett ember, egy lenézett nép tagja.

Ez az ellenségeskedés a zsidók és samaritánusok között visszanyúlik a babiloni fogság és az abból való szabadulás korára. Kr. E. 722-ben az asszírok elfoglalták az északi országrészt, Izráelt. Ezt a tartományt Samáriának nevezték el. A fogságba vitt zsidók helyére Babilóniából más népeket telepítettek le. Az otthon maradt zsidók összekeveredtek az idegenekkel. A fogságból hazatért zsidók nem vállalták a közösséget velük. Haragjuk és gyűlöletük olyan nagy volt a samáriaiak iránt, hogy a szent templom újjáépítésénél nem fogadták el a segítségüket. Lenézték, megvetették őket.

Jézus nem néz le és nem vet meg senkit. Ő nem tesz különbséget ember és ember között.

- Mi különbséget teszünk nő és férfi között. Sokszor a nők rovására.
- Aztán különbséget teszünk gazdagok és szegények között. Inkább a szegények rovására.
- Különbséget teszünk az ügyesek és a kevésbé ügyesek között.
- Különbséget teszünk a szépek és a csúnyák között.
- Megkülönböztetjük az okosakat a butáktól.

Nem jól van ez így! Jézus ezt nem tette. Ő nem tett különbséget az emberek között és bennünket is erre tanít. Sőt, Ő nem tett különbséget a népek, a fajok

között sem. Sokszor büszkék vagyunk magyarságunkra és ez rendjén is van. Nem véletlenül vagyunk magyarok. Csak ne kérkedjünk vele!

Az embereket, a népeket sok minden elválasztja. Jézus összeköti őket. Nekünk is ez a feladatunk. Nem a háborúskodást, nem az ellentétet kell szítani. Nem a békétlenséget kell munkálni, mert akkor a Sátán malmára hajtjuk a vizet. Ám, ha a békességet munkáljuk, akkor Jézus szerint élünk.

Ezt azonban csak akkor tudjuk megtenni, ha naponta élünk az „élő vízzel”. Az őskeresztyén irodalom kedvenc szava a *dórea*. Ez Isten ajándékát jelenti. A Szent Lélekről van szó, amit Jézus ad azoknak, akik kérik. Az ApCsel-ben azt mondja Péter a pünkösdi prédikációjában: *„Térjete meg, keresztelkedjete meg és veszíte a Szent Lélek ajándékát!” (ApCsel 2,38)*. Ugyancsak ebben a könyvben olvassuk, hogy Simon, a varázsló pénzt ígér Péternek és Jánosnak a Szent Lélekért. *„Péter azonban ezt mondta neki: Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát!” (ApCsel 8,20)*. Máshol meg azt olvassuk, hogy a zsidók álmélgodnak, hogy a pogányokra is kitöltetik a Szent Lélek ajándéka. (ApCsel 10,45).

Jelenti a *dórea* még az *igazságot és az üdvösséget*. Ezt adja Jézus azoknak, akik áhítják Tőle az élő vizet. Jézus a forrás, a kút, amelyben élő víz van. Nem ciszternában levő poshadt vízről van szó, hanem az élő vízről. Ez maga Jézus és az Ő beszéde, az Ő Igéje.

Ugye, testvérem, érezted már, milyen felüdítő tud lenni Jézus?! Amikor a belső szobádban beszélgetsz Vele imádkozva! Mennyi békességet tud adni a megvallott bűnök után! Aztán, amikor naponta olvassuk a beszédét, az Igét, szintén üdítőleg hat reánk. Ő maga mondta: *Kérjete és adatik néktek, keressete és találtok, zörgessete és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik*. Aztán bátorít arra, hogy *ne aggodalmaskodjunk, hanem keressük először az Isten országát és minden megadatik nekünk*. És megnyugtatta a kétségesskedőket, hogy az Atya házában sok lakóhely van. Elmegy, hogy helyet készítsen az övéinek. És főpapi imájában imádkozik a tanítványaiért és azokért is, akik majd bizonyágtételükre hinni fognak. És megnyugtatta a tanítványokat, hogy elküldi az Ő Szent Lelkét és

tanúbizonyosságok lesznek a föld végső határáig. Jézus minden szava, mint a forrásból felbuzgó éltető víz, úgy hat az övéire. Valóban élő víz az Ő szava, az Ő Igéje.

Igaz, hogy a zsidó írásmagyarázók ezt vallják: *„Amiképpen a víz életet rejt magában a világ számára, úgy a törvény, a Tóra igéi is életet rejtnek magukban a világnak.”* Ez mind így van, de Jézus itt most, ebben az Igében nem a Tóráról beszél, hanem önmagáról. Jézus Önmagára irányítja a samáriai nő figyelmét és mindazokét, akik ezt az Igét olvassák.

A kút vize csak egy időre ontja a szomjunkt, de az élet vize, amelyet Jézus ad, az örök életre buzog. És minél többet élünk vele, buzogni fog bennünk is olyannyira, hogy túlcordul a szívünkből és mások is élnek majd vele, mások is felfrissülnek, életre kapnak.

Az élet vize az üdvösségünket munkálja a Szent Lélek által. Érzed-e ezt, testvérem? Látod-e ezt a családtagjaidon, a gyülekezet tagjain?

A samáriai asszony megértette végre, hogy mit jelent az élet vize és így szólt Jézushoz: *„Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.”* Az Úr Jézus nem azt mondja neki, hogy milyen jó, hogy végre megértette a lényegét, hanem így szól hozzá: *„Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!”* Így csak Jézus tud lelki gondozni! Nem ítéli el a múltja miatt (mert tudja Ő, hogy milyen gyötrelmes e nő élete. Délben megy a kútra, hogy ne találkozzék senkivel, hiszen ő maga is szégyelli parázna voltát). De rávezeti a lényegre: Nem magányosan kell az élő vízzel élni. Nem magányosan kell Jézust követni. Jézus be akarja a társat is vonni a beszélgetésbe. Hívd a férjedet, mondja! Az asszony őszintén bevallja, hogy nincs férje. Öt volt!... Elképesztő! Hiszen a zsidó törvények szerint esetleg három férje lehet egy asszonynak. A negyedik, vagy ötödik már nincs megengedve. De hát a mostani sem férje! Micsoda megszégyenülés! De elmondja Jézusnak! Nem mentegeti magát. Nem magyarázkodik. Őszintén elmond mindent.

Hívd a férjedet! – hangzik most felénk. Vagy talán így: Hívd a társadat!

Uram, tényleg azt akarod? Az én társamat? Azt a részegest, aki elissza az eszét is és veszekszik az egész családdal?! Azt a paráznát és latrot, akinek soha nem elég az élvezetekből?! Azt a házasságszédelgőt, akinek annyiszor megbocsátottam már, de mindhiába?! Azt a zsörtölődőt, akinek soha semmi nem elég?! Azt az akadémikuskodót, akinek soha semmi sem jó?!

Vagy talán a gyermekeimre gondolsz, Uram? Az unokákra, Uram? Hiszen rég nem hallgatnak már reám! Nem bírok velük!

Az Ige, Jézus szava mégis ott cseng a fülünkben. Nem lehet szabadulni tőle: Hívd!... Hívd!... Hívd!... De tényleg azt akarod, Uram?!

Testvérem, már elfelejtetted, hogy Jézus nem tesz különbséget ember és ember között? Ó milyen feledékenyek vagyunk! Hiszen az igehirdetés elején éppen erre tanított meg bennünket az Úr!

Hát persze! Most már értem!

Az asszony rohan! Még a korsóját is otffelejt! Mert már nem a kút vize a fontos! Már nem szégyelli a múltját! Az élet vize!... Igen! Ő a fontos! Ő kell minden embernek! Egész Sikár városának! S nem filozofál az úton, s nem torpan meg, nem fordul vissza! Hiszen gondolhatna arra is: Mit mondanak majd? Én csak egy parázna vagyok! Hisznek majd nekem?!

Ó, de balgatag vagy, ember, ki töprengsz és megfordulsz, vagy el sem indulsz, hogy hívd a másik embert a családbodból, a gyülekezetedből! Jézus ezt várja tőled! Hallod, hogy éppen neked mondja: Hívd!... S mond el mindenkinek: **„Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?”**

Egy ilyen bizonyágtevő hívásra nem lehet otthon maradni! Egy ilyen hívás után elindul Sikár, elindul egy gyülekezet, elindulnak az emberek, mert végre meglátják, hogy minden bűnöm ellenére, nem kárhoztatott, hanem éppen feladattal bízott meg. Nem ítél el, hanem szolgájává fogadott! Egy ilyen Krisztust látni vágnak! De csak akkor, ha bizonyágot teszünk a magunk bűnéről és arról, hogy az élet vize, Jézus tette velünk ezt a nagy változást! Hívjunk hát másokat,

sokakat Hozzá, hogy egyre többen megteljesedjenek az **ÉLET VIZÉVEL, az ISTEN AJÁNDÉKÁVAL!**

Samáriai asszony

Mindent megmondott, amit cselekedtem!

A kútnál tőlem kért vizet;

élő vizzel Ő kínált meg engem.

Nem kérdem többé: melyik a szent hely,

ahol az ember Istenét imádja;

Tudom a titkot: Rátaláltam a Messiásra!

Mindig új kalandra úzótt-hajtott

izgága vérem. Most pedig futok,

hogy új titkomat mindenütt elbeszéljem!

Nincs már szívemnek szégyellt homája,

Gyötrő kérdőjele. – Siessetek!

Itt jár, ti is találkozhattok Vele!

(Siklós József).

Ámen.

Biharszentjánoson, 2015.01.04.

Csomay Árpád.